

forureningsrådet. Der vil endvidere i de kommende år forestå et betydeligt arbejde med vurdering og videreudvikling af andre af forureningsrådets forslag. Det bemærkes i øvrigt, at regeringen — efter at samtlige forureningsrådets rapporter var afgivet og de rådet påhvilende øvrige opgaver mest hensigtsmæssigt syntes at kunne varetages inden for det område, der nu påhviler ministeriet for forureningsbekæmpelse — i foråret 1972 traf beslutning om at ophæve forureningsrådet med virkning fra 1. april 1972.

Nærværende lovforslag har karakter af en bred rammelov. Forslaget bygger i vidt omfang på resultaterne af det arbejde, der er udført i såvel hygiejnekommissionen som forureningsrådet.

I betragtning af de vigtige og til en vis grad modstridende interesser, der knytter sig til den nærmere udformning af et sådant lovforslag, samt på baggrund af det meget væsentlige og vel nok fra alle sider erkendte behov for forslagets hurtige gennemførelse, valgte regeringen at fremlægge lovforslaget for folketinget til principdebat allerede i folketingsåret 1971-72 med henblik på genfremsættelse i den følgende folketingsamling. Denne fremgangsmåde muliggjorde, at der blev mulighed for en drøftelse af lovforslagets principper og enkeltheder. Allerede forud for forslagets første fremsættelse førte man drøftelser om dette med bl. a. de kommunale organisationer og erhvervenes organisationer. På grund af den meget korte tid, der da var til rådighed for disse forhandlinger, har disse drøftelser været fortsat i løbet af sommeren og efteråret 1972. Drøftelserne har nu tillige omfattet forslagene til ændring af de to vandlove.

Som tidligere nævnt er lovforslaget nu udformet således, at de materielle regler tillige omfatter København og Frederiksberg kommuner, og der er samtidig taget stilling til kompetencespørgsmålene i relation til disse to kommuner. Herved tænkes navnlig på, at det i de tilfælde, hvor kompetencen i den øvrige del af landet er henlagt til amtsrådene, har været nødvendigt at angive, hvor kompetencen skal placeres, for så vidt angår Københavns og Frederiksberg kommuner. Der henvises herom specielt til § 87.

Forslaget indeholder ligesom forslag I ikke bestemmelser om de særlige forhold i hovedstadsområdet. Dette skyldes, at folketinget ikke har taget stilling til den fremtidige administrative ordning i hovedstadsområdet, omfattende Københavns og Frederiksberg kommuner samt Københavns, Frederiksberg og Roskilde amtskommuner. Der henvises gdo til, at regeringen den 8. november 1972 har genfremsat forslaget til lov om en amtskommune for

hovedstadsområdet og forslaget til lov om udligning i hovedstadsområdet, og at der den 22. november 1972 er fremsat et andet forslag vedrørende dette spørgsmål, nemlig forslag til lov om et hovedstadsråd. En ny hovedstadsordning vil imidlertid tidligst kunne træde i kraft pr. 1. april 1974. Da nærværende lovforslag i hvert fald for visse deles vedkommende påregnes at træde i kraft tidligere, vil der i en periode være behov for regler, der bygger på de hidtidige administrative forudsætninger. Når spørgsmålet om den fremtidige hovedstadsordning er afklaret, må nærværende forslag og forslaget til ændring af vandforsyningsloven ændres i overensstemmelse hermed, således som det også er forudsat i de fremlagte forslag vedrørende hovedstadsområdet.

IV. Oversigt over den nærværende lovgivning om miljøbeskyttelse.

Som tidligere nævnt bygger en betydelig del af det offentlige indsats mod forureningen i dag på bestemmelserne i de lokale, for hver kommune gældende, *sundhedsvedtægter*. Sundhedsvedtægterne, som administreres af vedkommende sundhedskommission, er udfærdiget med hjemmel i lov af 12. januar 1858, som ændret ved lov af 28. marts 1868. Disse to love er meget kortfattede og indeholder hovedsagelig kun regler for tilvejebringelse af sundhedsvedtægter, men intet nærmere om disses indhold. Det har som følge heraf været muligt i tidens løb at ændre sundhedsvedtægternes indhold meget betydeligt i forhold til de oprindelige vedtægter, og at optage nye emner heri, efterhånden som der i takt med den almindelige samfundsudvikling på en række områder opstod behov for regulering af forskellige sundhedsmæssige og hygiejniske forhold.

Som følge af vedtægternes karakter af lokale retsfor skrifter udviser disse på en række punkter forskelle fra kommune til kommune, selv om der fra godkendelsesmyndighedens side, oprindeligt justitsministeriet, senere gennem mange år indenrigsministeriet, og nu ministeriet for forureningsbekæmpelse, navnlig i nyere tid også af retssikkerhedsmæssige årsager har været udvist bestræbelser for at gennemføre en vis ensartethed. Medvirkende hertil har været den af indenrigsministeriet udarbejdede normalsundhedsvedtægt for de tidligere landkommuner, som senest er reguleret i 1960.

I relation til spørgsmål af egentlig miljømæssig karakter må især fremhæves bestemmelserne svarende til § 30 i normalsundhedsvedtægten for landkommuner som har følgende indhold:

„1. Sundhedskommissionen fører tilsyn med, at fabrikker, slagterier, destruktionsanstalter, mejerier